

השריעה היא גוף של חוק דתי המהווה חלק מהמסורת האסלאמית, נגזר

מתורתו הדתיות של האסלאם ומבוסס על המקורות הקדושים של האסלאם, במיוחד הקוראן והחדית'. בערבית, המונח שריעה מתייחס לחוק הבלתי משתנה של אלוהים ומנוגד לפיקח המתייחס לפרשנויות אנושיות. כיצד מיושמת השריעה בעידן המודרני היה עניין של מחלוקת

בין פונדמנטליסטים מוסלמים ומודרניסטים. התיאוריה המסורתית של תורת המשפט האסלאמית מכירה בארבעה מקורות של השריעה: הקוראן, הסונה חדית' אותנטיאנלוגיה ואיג'מה קונצנזוס פסיקטיסכולות שונות של תורת המשפט - בעיקר בתי הספר הנאפי,

מאליקי, שאפי, חנבלי וג'עפרי - פיתחו מתודולוגיות להפקת פסקי השריעה ממקורות כתבי הקודש תוך שימוש בתהליך המכונה א'יתיהאד. תורת המשפט המסורתית מבדילה בין שני ענפים עיקריים של תורת המשפט, ה יחסים חברתיים המקיפים יחדיו מגוון רחב של טקסיסוה

נושאים. פסיקותיה עוסקות בסטנדרטים אתיים כשם שהם עוסקים בסטנדרטים שיפוטיים, ומחלקות את הפעולות לאחת מחמש קטגוריות: חובה, מומלץ, מותרת, לא מוצאת חן בעיני ואסור. תורת המשפט התפתחה במשך מאות שנים באמצעות פטוואות שהונפקו על ידי

משפטים מוסמכים ויושמו באופן היסטורי בבתי דין שרעים על ידי שופטים שמונו על ידי השליט, בתוספת חוקים כלכליים, פוליטיים ומנהליים שונים שפרסמו שליטים מוסלמים. בעידן המודרני, חוקים מסורתיים בעולם האסלאמי הוחלפו רבות בחוקים בהשראת דגמים אירופאים. כמו כן,

הליכים משפטיים וחינוך משפטי הותאמו לפרקטיקות האירופיות. בעוד שהחוקות של רוב המדינות בעלות הרוב המוסלמי מכילות אזכורים לשריעה, כלליה נשמרים ברובם רק בדיני המשפחה. המחוקקים שיצרו את החוקים הללו ביקשו לחדש אותם מבלי לזנוח את

יסודותיהם בפסיקה המסורתית. ההתעוררות האסלאמית בסוף המאה ה-20 הביאה קריאות של תנועות אסלאמיות ליישום מלא של חוקי השריעה, כולל עונשים פיזיים, כגון סקילה. במקרים מסוימים זה הוביל לרפורמה משפטית מסורתית, בעוד שאחרים

ראו פרשנות משפטית מחדש של השריעה בה דגלו הרפורמים הפרוגרסיביים. במאה העשרים ואחת, תפקידה של השריעה הפך לנושא יותר ויותר שנוי במחלוקת ברחבי העולם. הכנסת חוקים מבוססי שריעה צוינה כגורם לסכסוך בחלק ממדינות אפריקה, כמו ניגריה וסודאן, וחלק מתחומי השיפוט בצפון אמריקה הוציאו איסורים על השימוש בשריעה

, כהגבלות על חוקים דתיים או זרים. ישנם ויכוחים תיאורטיים מתמשכים בשאלה האם השריעה תואמת דמוקרטיה, זכויות אדם, חופש מחשבה,

זכויות נשים, זכויות להט"ב ובנקאות. בית הדין האירופי לזכויות אדם בשטרסבורג קבע במספר מקרים שהשריעה אינה עולה בקנה אחד עם עקרונות יסוד של דמוקרטיה. חלק מהנוהגים המסורתיים כרוכים בהפרות גסות של זכויות אדם, במיוחד בכל הנוגע לנשים ולחופש הדת.

השריעה היא שפה

השריעה לשונית היא מקור המים הזורמים שאנשים מכינים להשקות את בעלי החיים שלהם, וממנו אמירת הערבים שגמלים מחוקקים אם מתקבל חוק המים

. אבן פאריס אמר: "השריעה, שהיא מקור המים לשתיה, ומזה הוא שואב את הדין ובמשפט". אבן מנצור אמר: "והערבים לא קוראים לזה חוק עד שהמים יהיו מספר שאין לו הפרעה, והוא גלוי וספציפי, ואינו מושקה". ובחדית: אז חקיק את גמלו, כלומר הכניס אותו

לדין מים. ובחדית הרחצה: עד שאמשיך אל עצם הזרוע, דהיינו נכנס למים לתוכו. מכאן נגזרת משמעות הדין שהיא דרך הישר, ומזה אמרו עליון: על. דרך ישרה וברורה של צו ה'. אל-פירוזבאדי הזכיר במשמעות השריעה: "המראית עין והצדיקים נמנים עם אסכולות המחשבה... ונחקק להם, כאיסור: שן". אימרו אל-קאסי אמר

וכשראתה שהשריעה היא עניינה ושהלבנה היא אחת מחובותיה העקובות מדם

חוק השריעה

שריעה פירושה דת האסלאם בכללותה במובן המקיף שלה, ולכן נאמר בהגדרתה שזה מה שאלוהים חוקק עבור עבדיו המוסלמים מבחינת מצוות ואיסורים, מה מותר ומה אסור, וזהו. ההוראות, הכללים והמערכות שנחקקו על ידי אלוהים כדי לכוון חיים צודקים וסילוק

האינטרסים של האנשים ובטחונם באמונות, פולחן, מוסר, עסקאות ומערכות חיים באנשים השונים. אבן מנצור אמר: "החוק והחוק: מה אלוהים חוקק בדת וציווה,

כגון צום, תפילה, עלייה לרגל, זכאת ושאר מעשי צדקה". אבן חאזם אלאנדלוסי אמר: "המשפט הוא מה שחוקק ה' הכל יכול על לשון נביאו, תפילת ה' ושלוש עליו, בדת, ובלשונות הנביאים לפניו עליהם השלום, הפסיקה ממנו היא למבטל". אבן תימיה אמר במג'מו אל-פתאווה

ואמיתת ההלכה: אחרי השליחים וכניסה לפי מצוותם, כשם שהיציאה ממנו היא הסתלקות מציות לשליחים, וציות ה' לשליחים היא מדת ה

חוק איסלמי

השריעה בקוראן

:טהמילה שריעה ונגזרותיה בקוראן ארבע פעמים

.או שיש להם שותפים שניתנו להם מהחוב שהקב"ה לא נתן רשות, ואם רק לא יהיה ביניהם דבר הפירוד

מאפייני החוק האסלאמי

:חוקרים מוסלמים מפרטים כמה מאפיינים של החוק האסלאמי, כולל זה

.באופן כללי, זה לא מוגבל לעם ללא אומה, או לעם ללא אומה

היא קבועה, ולכן היא אינה מוגבלת לדור אחד ללא דור אחר. חסר תקלות. אלשתיבי אומר: "השריעה המבורכת הזאת היא בלתי תקינה, כשם שבעליה עליו ה' תפילת ה' ושלוש, היא בלתי תקינה וצודקת. כאומתו הייתה בלתי ומה היה מאמין או מאמין כאשר אלוהים ושליחו גזרו עניין שיהיה להם טוב". ניתנת לטעויות במה שהסכים עליו מהמצוות שלהם וכל מי שלא מציית לאלוהים

מקורות לחקיקה אסלאמית

מאמר ראשי: מקורות החוק האסלאמי

ההלכה האיסלמית שואבת את פסיקותיה מהקוראן, מהסונה של הנביא ומהקונצנזוס של החוקרים על אחד מפסקי הדין בעידן שלאחר מותו של הנביא מוחמד בן עבדאללה יברכו ה' ויעניק לו שלום כגון הקונצנזוס על הבטחת הנאמנות לאבו בכר כח'ליפות, ומתוך אנלוגיה

בהוכחתה תקנת משנה באנלוגיה על פסק דין מקורי למטרה משותפת ביניהם; למשל, הוכחת פשע השמדת כספו של יתום על ידי שריפה, באנלוגיה לפשע השמדתו על ידי אכילה, שנקבע בקוראן. אספן הרס בכל אחד. בנוסף, לקבוצת ראיות השנויה במחלוקת, כגון: אישור,

אינטרסים נשלחים, באמתלות חוסמות, תמימות מקורית, מנהג יציב ואמירת המלווה; כיוון שלא סתר נוסח מאמר ראשי: חוד במשפט האסלאמי. משפטי, ולא היה דבר סותר אותו מדברי מלווה אחר

אחת הבעיות הקיימות היא שחלק מהמשפטים, החוקרים ואחרים מגבילים את מושג הביטוי "יישום השריעה" להקמת הודו. חוד הם עונשים שקבע המחוקק לגבי פשעים ספציפיים, החוקרים הסכימו פה אחד שדיני השמים, כשהם יורדים מהבורא, מסכימים בשני דברים:

האמונה חשובה, במונחים של הכרה בקיומו של בורא, ספק, מחק וקטלני, שברא את העולם הזה, שקובע את חוקיו, ומי ששולח שליחים ומה שהם נושאים מהחוקים, כמו גם הקריאה לאחד את אלוהים לא להתרועע עמו, להפנות את הפולחן לאלוהים בלבד ולא לאפשר לה להיות מכוון אל אחרים מלבד אלוהים.

קריאה למוסר טוב, כמו קיום הבטחות וחוזים, כנות במילים ובמעשים, ומילוי אמונים.. ועוד דברים שהחוקים הללו דורשים.

אבל הם נבדלים זה מזה מבחינת פסיקות מעשיות על מעשי פולחן, עסקאות, פסקי דין, עדויות, עונשים על פשעים כולל השריעה, השריעה והשריעה - השימוש בו בקוראן - ומערכות ירושה. לכל חוק יש הוראות משלוהמאמר הקדוש כולל את כל מה שאלוהים גילה למשרתיו

, כולל אמונות, מעשי פולחן, מוסר, נימוס וכללי מנהגים ועסקאות. התורות והפולחן באות בראש מה שקבע ה' ועשה זאת לחוק למשרתים, כפי שמפורש באמירת הקב"ה: או שיש להם שותפים שחיקקו עבורם את הדת שה'לא התיראלשורה ובסמכותו של אל-סודי, בדברו: חוקק לכם מהדת מה שהוריש" אמר: הכל נח. "שריעה",

כמו שהוזכר בשו"ת פעם אחת, באמירת הקב"ה: ואז מנינו אותך על דין ענין, אז פעל לפיו, ואל תלך אחר גחמותיהם של מי שאינו יודע אלמאידההאימאם אל-תברי אמר: "והחוק: החוק עצמו, החוק מפגיש חוק, והחוק הוא חוק, ואם החוק משלב חוקים, זה יהיה נכון, כי משמעות ומשמעות החוק הם אחד". אלקורטובי אמר: "והחוק והחוק: השיטה שבה מגיעים לישועה. ושריעה בלשון: הדר

ך להגיע למים. והדין הוא מה שחוקק הקב"ה לעבדיו מדתו, וחוקק להם לחוקק: כל גיל. והרחוב: השביל הגדול ביותר שריעה בשפה פירושה הדרך הגדולה והישרה. והחוק בשימוש בקוראן שווה למשמעות הדת, שהיא דרך הישר. כל מה שחשוב הוא שהביטוי במילה "שריעה"

שהוסמך לך והביטוי במילה "דת" ניתן. שאדם חייב את זה. עם המשמעות הרחבה והמקיפה הזו של השריעה, כתב האימאם אבו בכר אל-עג'ורי שנפטר בשנת לספירהאת ספרו, שאותו כינה שריעהאם כי רובו מכיל סוגיות אבו סופיאן אמר: לא ראיתי מישהו אוהב מישהו כפי שבני לווי של מוחמד אוהבים את. דוקטריניות וחינוכיות מוחמד.

הדרשה הוכנה על ידי: מג"ד בן סולימאן אלראסי, בעשרים לחודש רבי אל אוואל לשנת 1442, בעיר ג'ובייל
שבממלכת ערב הסעודית.